

Barcelona, 9 de juliol del 1952
 Institut Autònoma de Barcelona
 Biblioteca d'Humanitats

Estimat fill: Acaben de lliurar-me la teva postal del dia 2. T'excuses per un endarreriment de dos dies, la qual cosa em fa adonar que el meu es de tres o quatre, puix encara no he contestat a la teva del 22 del passat mes de juny. No es estrany. Només els dematins soc a Barcelona, on la feina se m'acumula d'una manera angoixosa. A les tardes, amb la calor que fa, -adonc a Bellaterra on registrem tranquil.lament 35° a l'ombra-, i perquè tinc també molt endarrerit el calendari, l'original del qual he de deixar enllestit abans de que s'acabi el mes, després de fer la sesta em queda ben poc temps per a dedicar-me a l'esmentada abligació. Cap pretext, però, no em justifica, puix per no trencar aquesta bona costum de la correspondència setmanal, qualsevol sacrifici es poc.

Creia, aquesta vegada, sortir del pasa tramontant una carta l'esborrany de la qual te fet en Joan. Però es el cas que, per un motiu o altre -el principal la calor- no arriba a posar-lo en net. Espero que ho fassai aquesta mateixa setmana, puix prefereixo que sigui ell mateix qui et digui les bones notes amb que he enllestit el cinquè any de Batxillerat i el premi que per aquest motiu li ha estat atorgat per part dels avis.

Espero amb gran interès tot el que em puguis dir de la Revista en projecte i caldrà que et valguis dels medis que puguis per a fer-me-la a mans. A Catalunya, després d'haver-nos fet il.lusions sobre la possibilitat d'editar-ne una -estricteament literaria-, la cosa ha pres un caire lleig, mes pels entrebancs que s'hi oposen a Catalunya mateix, que no pas els que es creien ja vençuts, de Madrid. Una bona senyora, mes ben intencionada que encertada, obtingué permis a Madrid de publicar APLEC. N'ha sortit un sol número, tan fluix de contingut com ric de viscissituts. Fou recollit per la poli, denunciat, etc. No li valgué el permis dels dirigents centrals, i al recorre-hi, per a significar-los el greuge de la desautorització de les autoritats locals, insistiren en assegurar-li que podia seguir publicant APLEC, de la mateixa manera que li digueren a Barcelona que recollirien i privarien de vendre tants números com en fes sortir. En últim extrem, d'acord unes autoritats i altres, el permis es limità a que la publicació hauria de morir precisament en el seu número 15, no podria publicar anuncis de cap mena, tampoc cròniques de cine, teatre, sobre llibres, etc., només "cuentos" i "poesias", tampoc podria vendre's publicament, en els "quioscos", sino ésser repartida per subscripció. No crec que capiguen mes humili.liacions en un "permis". Es clar: la editora ha plegat veles. Un altra revista, RESSO, de la qual n'aparegueren, sense perís, 8 o 10 números, semblava "consentida" pel seu tò marcadament "clerical". Me no fou així. Empresonaren a la redacció, -cpellans inclosos-, imposeren una penyora de 10,000,- a la casa impresora, tingueren a l'amo de l'esmentada casa un mes empresonat i ni els clams dels bisbes ni les influències d'altres esferes episcopals han pogut reduir l'aferrissada oposició de la Falange. Una pel.lícula rodada en català JUDES, d'Iquino, produïda a base d'elements dels que interpreten la Passió d'Esparraguera, ni pogué estrenar-se, malgrat tenir-ne autorització. Es projectà doblada en castellà, amb un èxit esclatant, mentre la gent ignorà que s'havia rodat originalment en la nostra parla. Un cop fracassat l'intent de donar-la en versió original, han hagut de retirar-la dels cartells, perquè una resistència sorda, espontània, inorgànica, però eficient, deixava buides les sales. Així estem.

Nu em queda l'una de reserves... una altra queda etc